

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. D. M., nar. X, státní příslušnost X,
t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor ciz. policie, odd.
pobyt. kontroly, pátrání a eskort, Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň ,

v řízení o žalobě ze dne 9. 2. 2021 č. j. KRPP-15687-7/ČJ-2021-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů na dobu 60 dnů.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v jeho případě postačovalo uložení mírnějšího opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí tudíž žalobce považuje za nepřiměřené, a tedy v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle žalobce přistoupil, přesto že měl více možností řešit situaci žalobce, k nepřísnejšímu opatření, které umožňuje žalovanému zasáhnout do práva žalobce na osobní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal s podmínkami pro uložení rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalobce totiž sám učinil kroky vedoucí k jeho vycestování – na Velvyslanectví X na začátku listopadu, kdy měl ještě měsíc platný výjezdní příkaz, zažádal o vydání cestovního dokladu za účelem vycestování do země původu. Rozpor s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce spatřuje v tom, že rozhodnutí je v rozporu se zásadou přiměřenosti, když z okolností případu vyplývalo, že žalobcův záměr je vycestovat z České republiky. Podle žalobce postačovalo uložení povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být přítomen v tomto místě za účelem pobytové kontroly. Žalobce měl za to, že jej nelze považovat za nespolehlivého vzhledem k jeho krokům za účelem vycestování. Podle žalobce se správnímu orgánu nepodařilo prokázat, že nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění je dostatečně reálné.

3. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 17. 4. 2014 č.j. 9 As 152/2013, podle něhož je vždy třeba hodnotit okolnosti individuálního případu a zkoumat, zda na jejich půdorysu vystalo dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí, při aplikaci ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce vzhledem k jeho zájmu o vycestování není možné považovat jeho jednání za dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí.
4. Žalobce v žalobě také namítal, že délka zajištění 60 dnů mu neumožňuje dostatečný soudní přezkum. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012 č.j. 7 As 97/2012 – 26, podle něhož je na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovily tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl dne 8. 2. 2021 kontrolován Policií ČR a neprokázal oprávnění k pobytu. V Schengenském informačním systému bylo zjištěno, že má záznam v evidenci nežádoucích osob od 18. 12. 2020 do 19. 12. 2012. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena s ohledem na potřebu obstarat žalobci doklady nezbytné k návratu do vlasti a zajistit vlastní realizaci správního vyhoštění. Ze spisu podle žalovaného vyplývá, že zohlednil individuální okolnosti případu. Dne 19. 10. 2020 žalobce při kontrole neprokázal oprávněnost pobytu na území ČR a následně mu bylo vydáno rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců o povinnosti opustit území členských států EU s výjezdním příkazem do 17. 12. 2020. Bylo tedy přistoupeno k uložení nejmírnějšího návratového opatření, čehož žalobce nevyužil. Žalobce byl následně odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku příkazem Okresního soudu Plzeň – město č.j. 6 T 14/2021 ze dne 10. 2. 2021 k trestu vyhoštění ve výměře 3 roky. V případě žalobce tak již došlo k maření výkonu rozhodnutí. Žalobce nerespektoval uložení mírnějšího opatření. Doba zajištění je podle žalovaného v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce může dále v souladu s § 129a zákona o pobytu cizinců podat žádost policii o propuštění ze zařízení.
6. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č.

150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.

7. Žalobu soud neshledal důvodnou.
8. Žalobce v žalobě měl za to, že v jeho případě postačovalo uložení mírnějšího opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal s podmínkami pro uložení rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalobce totiž sám učinil kroky vedoucí k jeho vycestování – na Velvyslanectví X na začátku listopadu, kdy měl ještě měsíc platný výjezdní příkaz, tím, že zažádal o vydání cestovního dokladu za účelem vycestování do země původu. Podle žalobce dostačovalo uložení povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být přítomen v tomto místě za účelem pobytové kontroly. Žalobce měl za to, že jej nelze považovat za nespolehlivého vzhledem k jeho krokům za účelem vycestování. Podle žalobce se správnímu orgánu nepodařilo prokázat, že nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění je dostatečně reálné.
9. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že byly splněny podmínky zajištění dle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci bylo dne 6. 2. 2017 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění čj. CPR-2487-21/ČJ-2017-931200-SV podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 18. 9. 2017. Žalobce pak podle žalovaného již maří výkon tohoto rozhodnutí od 18. 12. 2020. Žalobce opakovaně neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, žaloba v této věci byla zamítnuta rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 29. 10. 2020. Dne 19. 10. 2020 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie ve lhůtě 45 dnů podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 11. 2020. Žalobci na základě toho byl vydán výjezdní příkaz platný do 17. 12. 2020. Dne 16. 12. 2020 žalobce požádal Odbor azylové a migrační politiky o vízum za účelem strpění, jež ho neopravňovalo k pobytu v ČR, a ani mu nebylo uděleno. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému od 19. 12. 2020 do 19. 12. 2021 a v evidenci nežádoucích osob je veden do 18. 12. 2021.
10. Podle úředního záznamu PČR, odboru cizinecké policie, ze dne 8. 2. 2021 se žalobce dostavil se žádostí o legalizaci pobytu. Podle protokolu o podání vysvětlení z téhož dne žalobce uváděl, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vízum na strpění mu bylo zamítnuto dne 5. 2. 2021. Nevěděl, že ho tato žádost neopravňuje k pobytu. Cestovní doklad mu ještě nebyl velvyslanectvím vyřízen, protože ověřují jeho totožnost ve X. Od svého příjezdu v roce 2017 žalobce ČR neopustil. O mezinárodní ochranu žádal dvakrát v ČR a jednou v X. Z domovského státu vycestoval v roce 2017 z důvodu výdělků.
11. Soud se ztotožnil se žalovaným v závěru, že byly v daném případě splněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť u žalobce nejen existuje nebezpečí, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž výkon tohoto rozhodnutí již aktuálně maří, neboť přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění, žalobce nevycestoval z území ČR ani po skončení platnosti výjezdního příkazu (tj. do 18. 12. 2021).
12. Současně byly dle názoru soudu splněny i podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce je veden jak v evidenci nežádoucích osob, tak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

i v Schengenském informačním systému.

13. Nelze souhlasit se žalobcem v tom, že postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť v daném případě není pouze nebezpečí maření výkonu správního vyhoštění, nýbrž žalobce již toto rozhodnutí svým pobytem aktuálně maří. Okolnost, že žalobce nevěděl, že samotná žádost o vízum na strpění k pobytu v ČR neopravňuje, není relevantní, neboť žalobce pobývajícím na území ČR je povinen znát a dodržovat platné právní předpisy, zejména ty, které upravují pravidla pobytu cizinců na území. Žalobce se dle úředního záznamu z 8. 2. 2021 dostavil na odbor cizinecké policie opět se žádostí o legalizaci dalšího pobytu v ČR. Jeho tvrzení, že vycestuje až bude mít vyřízený cestovní doklad, je nevěrohodné, neboť o cestovní doklad mohl požádat kdykoli dříve, pokud měl zájem na vycestování do země původu. Z jeho jednání (tj. z opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění ani rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, podávání žádosti o strpění) naopak vyplývá, že žalobce se snaží získat všechny dostupné formy legalizace pobytu v ČR a jeho úmysl je nadále v ČR pobývat.
14. K tvrzení žalobce o rozporu napadeného rozhodnutí s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců tj. k tomu, že rozhodnutí je v rozporu se zásadou přiměřenosti, soud uvádí, že podle ust. § 174a odst. 3 tohoto zákona přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. V případě rozhodnutí o zajištění zákon nestanoví povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
15. Žalovaný podle názoru soudu také dostatečně přezkoumatelným a logickým způsobem odůvodnil délku zajištění na 60 dnů, když uvedl, že doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že je podstatné, že žalobce nemá cestovní doklad, který musí být nejprve opatřen. Žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí popsal úkony, které je nutné v této souvislosti realizovat (zejména podat žádost na Ředitelství služby cizinecké policie o vydání cestovního dokladu cestou Zastupitelského úřadu). Za těchto okolností soud považuje stanovenou dobu zajištění za přiměřenou.
16. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že mu stanovená doba zajištění znemožňuje řádný soudní přezkum zákonnosti zajištění, neboť žalobce může požádat o propuštění ze zajištění v souladu s § 129a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.
17. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl dostatečné úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil a rozhodnutí lze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 15. března 2021

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně